

๑๑

โทษของ
ผู้รังแกสมณะ

ความจริง บาปที่ตนทำแล้ว
อันเกิดจากตน ที่มีตนเป็นแดนเกิด
ย่อมย่ำยีบุคคล ผู้มีปัญญาธรรม
เหมือนเพชรย่ำยีแก้วมณีที่เกิดแต่หิน ฉะนั้น

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๕๘

สิ่งที่มนุษย์ทุกคนแสวงหาคือความสุข และความสำเร็จ
ของชีวิต เมื่อได้มาแล้ว ต้องพยายามรักษาเอาไว้ให้ยาวนานที่สุด
เพื่อตนและบุคคลอันเป็นที่รัก นี่เป็นธรรมชาติของมวลมนุษยชาติ
ทั้งหลาย มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มุ่งทำเพื่อประโยชน์สุขของ
สรรพสัตว์ และก็รู้ว่าเบื้องหลังของชีวิตที่ประสบความสุขและ
ความสำเร็จ เกิดจากดวงบุญที่ติดอยู่ตรงกลางกายนั่นเอง ถ้า
อยากจะให้ดวงบุญนี้ศักดิ์สิทธิ์ มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพ บันดาล
ความสำเร็จให้บังเกิดขึ้นเป็นอัศจรรย์ ก็ต้องหมั่นทำใจหยุดใจนิ่ง
ให้ใจของเราเชื่อมกับดวงบุญภายในให้ได้ ถ้าทำได้อย่างนี้ ความ
สุขความสำเร็จในชีวิต ก็จะมีบังเกิดขึ้นมาต่อเนื่องไม่ขาดตอน
เหมือนคลื่นในมหาสมุทร ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องระลอกแล้ว
ระลอกเล่า ไม่มีที่สิ้นสุด

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“อดตนา หิ กตปาปี	อดุรชฺ อดุตสมฺภาวํ
อภิมตฺถติ ทุมเมธํ	วชิรํ วมฺหยํ มณี

ความจริง บาปที่ตนทำแล้ว อันเกิดจากตน ที่มีตนเป็น
แดนเกิด ย่อมย่ำยีบุคคล ผู้มีปัญญาทราม เหมือนเพชรย่ำยี
แก้วมณีที่เกิดแต่หิน ฉะนั้น”

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๕๕

กรรมที่เราสร้างเอาไว้ เราทราบกันดีอยู่แล้ว ว่ามีทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว ถ้าเราได้ทำกรรมดี ถือว่าเป็นโชคดี แต่ถ้าเผลอไปทำกรรมชั่ว ชีวิตจะมืดหมองเป็นตราบาปติดตัวเราไปตลอดชีวิต ถ้าทำความดี ดวงบุญจะใสสว่างหนักขึ้นไปอีก เราจะรู้เห็นและเข้าใจอย่างซาบซึ้งในสิ่งเหล่านี้ หลวงพ่อขอใช้คำว่า เข้าใจอย่างซาบซึ้ง ไม่ใช่เข้าใจเฉยๆ แต่เข้าไปอยู่ในใจอย่างซาบซึ้ง เมื่อเราหยุดใจได้สนิท เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมกาย จะเกิดความปีติสุขอยู่ทั้งวันทั้งคืน เมื่อเราเห็นบุญได้แล้วเอาใจไปแช่จมอยู่ในบุญ บุญจะเกื้อหนุนให้เรามีความสุขความสำเร็จบังเกิดขึ้นตลอดเวลา

บางครั้งคนเราอาจสังเกตตัวเราเอง หรือบุคคลที่เรารู้จักก็ได้ และเกิดความรู้สึกสงสัยขึ้นมาในใจว่า ชีวิตบางคนดำเนินมาได้ดีตลอด แต่มีบางช่วงที่เกิดมรสุมรุมเข้ามาในชีวิต ทำให้เกิดการพลิกผันเพียงแค่ชั่วเวลาข้ามคืน จากมหาเศรษฐีก็กลายเป็นยาก หรือบางคนชีวิตอดอยากยากจน อับจนมาตลอด แต่จู่ๆ กลับประสบความสุขความสำเร็จอย่างที่ตนเองก็ไม่คาดฝัน ชีวิตของมนุษย์ก็แปรเปลี่ยนอยู่อย่างนี้แหละเมื่อไรบุญในตัวพร้อม กระแสบาปก็ดึงดูดเอาวิบัติเข้ามา ชีวิตก็สะดุด เมื่อไรกระแสบุญในตัวเยอะ กระแสบาปตามไม่ทัน บุญก็บันดาลแต่สิ่งที่ดีๆ ให้เรา ในภาษาธรรมะเรียกกรรมชนิดอย่างนี้ว่า อุปปีฬกรรม

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๖๐

คือกรรมที่ทำหน้าที่เบียดเบียนกรรมอื่นๆให้มีสภาพตรงกันข้ามกัน กรรมที่พลิกผันนั้นชื่อว่า อุปปีฬกรรม

อุปปีฬกรรมนี้ แบ่งออกเป็น ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายกุศลและอกุศล ฝ่ายที่เป็นอกุศลทำหน้าที่เข้าไปเบียดเบียนกุศลกรรมที่มีสภาพตรงกันข้าม เพื่อบังคับไม่ให้ผล คือในขณะที่บุญกุศลกำลังให้ผลเป็นความสุขความเจริญ ในขณะที่บุคคลผู้นั้นไม่สร้างบุญบารมีเพิ่มเติม ดวงบุญพร่องเพราะความประมาท อกุศลมีโอกาสดำรงอยู่ ก็เข้าไปเบียดเบียนให้ผลทันที นี่เป็นหน้าที่ของอุปปีฬกรรมฝ่ายอกุศล ถ้าเป็นฝ่ายกุศล ก็ให้ผลตรงกันข้าม ขณะที่ชีวิตกำลังประสบกับความขื่นแค้นแสนเข็ญในเรื่องต่างๆ เมื่อบุญตามมามากก็ให้ผลในทันที เข้าไปเบียดอกุศลให้ตกไป ชีวิตของผู้นั้นก็พลิกผันไปในทางที่ดีขึ้นเป็นอัศจรรย์

*เบื้องหลังของมนุษย์ยังมีสิ่งที่ละเอียดลึกซึ้งที่เดียดังนั้น อย่าดูถูกกรรมแม้เพียงเล็กน้อยว่าจะไม่ให้ผล เหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต คือมีชายหนุ่มคนหนึ่ง อาศัยอยู่ใกล้พระวิหาร ซึ่งเป็นที่อยู่ของพระภิกษุสามเณร มีอยู่วันหนึ่ง ขณะที่ชายหนุ่มอาบน้ำอยู่ที่หน้าบ้านของตนเอง สามเณรน้อยองค์หนึ่งหน้าตาน่าเอ็นดู

*กรรมที่ปณี (พระพรหมโมลี)

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๖๑

พายเรือผ่านมา ชายหนุ่มคนนั้นเกิดจิตนึกสนุกขึ้นมา อยากแกล้งสามเณร จึงเอามือทั้งสองวิดน้ำสาตไปที่เรือ สามเณรกลัวเปียก จึงเอนกายหลบน้ำ ทำให้เรือเอียงและล่มไปในทันที เนื่องจากสามเณรยังเป็นเด็กอายุไม่กี่ขวบ และไม่นึกว่าตนเองจะถูกแกล้งเช่นนี้ ก็กระเสือกกระสนรีบว่ายน้ำหนี ผ้าจีวรก็หลุดลุ่ยเปียกปอน ท่านเกิดความรู้สึกไม่ค่อยพอใจโยม จึงพูดจาดักเตือนต่อว่าโยมนั้น ด้วยถ้อยคำที่ค่อนข้างรุนแรงทีเดียว

ชายหนุ่มเมื่อได้ยินสามเณรพูดอย่างนั้น แทนที่จะสำนึกผิดว่า เราไม่น่าจะไปแกล้งท่านเลย กลับรู้สึกขุ่นมัวโมโหว่าสามเณรตัวน้อยนี้ ปากดีเหลือเกิน ตอนแรกเห็นนึกเอ็นดู แต่เมื่อถูกต่อว่าก็กลับรู้สึกไม่พอใจ ทั้งๆ ที่ตนเองเป็นฝ่ายผิดด้วยความโกรธที่พล่งพลาญ จึงปรี่เข้าไปตบหูสามเณร ๒-๓ ที เมื่อความโกรธทุเลาลง ค่อยรู้สึกสำนึกผิดขึ้นมาบ้าง จึงช่วยสามเณรให้ขึ้นฝั่ง แต่ก็ไม่ได้กล่าวคำขอขมาแต่อย่างใด ชายหนุ่มท่านนั้นเมื่อละจากอัฐภาพนั้น ก็ท่องเที่ยวเวียนว้ายตายเกิดด้วยความทุกข์อยู่ในวัฏสงสารเป็นเวลายาวนาน เมื่อมาถึงในสมัยพุทธกาล ได้มาเกิดมาเป็นมนุษย์ในหมู่ลิจฉวีกุมาร มีชื่อว่า ลุนัขัตตลิจฉวี

เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น มีโอกาสพึงธรรมชาติของพระ-

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๖๒

ลัมมาลัมพุทเจ้า เกิดความเลื่อมใสในพระธรรมเทศนา จึงทูลขอบรรพชา อุปสมบทในสำนักของพระบรมศาสดา พระลัมมาลัมพุทเจ้าแม้ทราบว่า ในอนาคต ภิกษุรูปนี้จะไม่ได้บรรลุมรรคผลนิพพานอะไร แต่ทรงอาศัยมหากรุณาธิคุณอันไม่มีประมาณ จึงตรัสบอกกัมมัญฐานในส่วนของสมถภาวนา ในไม่ช้าก็ได้สำเร็จฌานสมาบัติและได้บรรลุทิพพจักขุอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เพราะพระบรมศาสดาได้ประทานอุบายวิธีอันแยบยลให้ท่าน

เมื่อสุนัขขัตตลิจฉวีภิกษุใหม่ ได้บรรลุคุณวิเศษเบื้องต้นอย่างนั้น ก็ตอกดีใจที่ตนได้ตาทิพย์ซึ่งอยู่ในชั้นโลกียอภิญญา ต่อมาอยากได้ทิพโสตคือมีหูทิพย์ จึงเข้าไปเฝ้าทูลขอกัมมัญฐานที่จะให้ได้บรรลุทิพโสต พระลัมมาลัมพุทเจ้าทรงเห็นด้วย พุทธญาณว่า ภิกษุรูปนี้ จะไม่ได้ทิพโสต เพราะมีอุปปีฬกรรมมาเบียดเบียน เนื่องจากอดีตชาติเคยตบหูสามเณรด้วยอำนาจแห่งโทสะ กรรมนั้นจะถูกอุปปีฬกรรมมาเบียดเบียน มิให้ท่านได้บรรลุทิพโสตต่อภิญญาแน่นอน เพราะพลังพลาดไปตบหูสามเณร ผลกรรมยังไม่สูญหายไปไหน คอยหาช่องส่งผลอยู่ตลอดเวลา เมื่อได้ช่องก็เปิดมาใช้ พระองค์ทรงทราบอย่างนี้แล้ว จึงทรงประทานแต่ปริกรรมภาวนา ไม่ได้ประทานวิธีให้ได้หูทิพย์

สุนัขขัตตลิจฉวีภิกษุนั้น กำลังตอกดีใจที่ตนเองได้ทิพจักขุ เมื่อได้ปริกรรมภาวนาในส่วนของทิพโสต จึงหมั่น

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๖๓

ทำอยู่อย่างสม่ำเสมอ แม้จะพยายามบวชกรรมภาวนาเท่าไร แต่อุปปีฬกรรมฝ่ายอกุศลเข้ามากางกันทำให้ไม่ได้บรรลุทิพโสต ท่านทำความเพียรอยู่ถึง ๓ ปี ก็ยังไม่บรรลุตามที่ตนเองตั้งใจ จึงเกิดความสงสัยลังเลในตัวพระพุทธร่องคว่า ท่านคงไม่รู้จริง คงรู้เพียงทิพพจักขุอภิญญาเท่านั้น เพราะเราทำมา ๓ ปีแล้ว ยังไม่เห็นผลอะไรเลย พระองค์ก็ไม่บอกอะไรเพิ่มเติมอีก ในใจจึงเกิดความเบื่อหน่ายในสมณเพศ อุปปีฬกรรมก็บังคับให้ตัวท่านเกิดความคิดที่ไม่ดีเพิ่มขึ้นอีกว่า คงไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว ที่เราจะบวชอยู่อย่างนี้ ลูบเปลี่ยนไปนับถือศาสนาอื่นดีกว่า เพื่อว่าจะได้บรรลุธรรมอย่างอื่นบ้าง

จะสังเกตเห็นว่า ชีวิตคนเรามาพบเจอขุมเพชรกองเป็นภูเขา กลับมองเห็นเป็นก้อนกรวด แม้มีตา แต่ถ้าใจบอด ก็เป็นคนมืดบอดอยู่นั่นเอง ไม่มีทางบรรลุมรรคผลนิพพานได้เลย เหมือนภิกษุรูปนี้ เมื่อเกิดความรู้สึกลักษณะนี้ จึงลาสิกขาสิกขาไปเป็นคฤหัสถ์ เทียวแสวงหาอาจารย์ใหม่ กลับไปได้นครธนาฏบุตร นักบวชนอกพระพุทธศาสนาเป็นอาจารย์ ซึ่งตัวเองเป็นมิจฉาทิฎฐิอยู่แล้ว ไปได้ครูที่เป็นมิจฉาทิฎฐิอีก ก็ทำให้ใจบอดมากยิ่งขึ้น เมื่อสิ้นชีวิต จึงได้ไปบังเกิดในนรก ก็ด้วยอำนาจของอุปปีฬกรรมฝ่ายอกุศลที่เข้าไปเบียดเบียนบังคับให้เห็นผิด จึงทำลายโอกาสที่ดีๆ ในชีวิตไป

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๖๔

เบื้องหลังของชีวิตเรามีอะไรที่ลึกลับซับซ้อนมากมายนัก
อย่าได้ประมาทกัน ใช้ดวงปัญญาให้มากก่อนที่จะตัดสินใจอะไร
ผิดๆ ลงไป เพราะถ้าพลาดแล้วก็พลาดไปทั้งชีวิตเลย เรื่องของ
กรรมเป็นเรื่องลึกลับ แต่เป็นความลับที่เราสามารถรู้ได้ด้วยวิชา
ธรรมกาย ซึ่งเป็นความรู้ที่แท้จริง คือยิ่งรู้ก็ยิ่งแจ่มแจ้ง ยิ่งมี
ความบริสุทธิ์ มีความสุข เราจะได้เรียนรู้เรื่องราวของชีวิตของ
ตัวเรา และสรรพสัตว์ทั้งหลาย เอาไว้ให้พวกเราเห็นธรรมะใสๆ
ได้เข้าถึงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกาย ถึงเวลานั้น
เราจะได้ไปศึกษาวิชาธรรมกายด้วยกันและจะได้ไปดูกันให้ชัดๆ
ว่า อุปปีฬกรรม ที่หลวงพ่อนั้นมันเป็นอย่างไรและคอย
กำกับชีวิตของเราอย่างไร แล้วเราจะได้เห็นอีกว่ายังมีเบื้องหลัง
ของกรรมชนิดนี้อีกไหม เบื้องหลังของอุปปีฬกรรมนั้นมัน
คืออะไร นี่แหละคือความรู้ที่ลึกลับหนึ่งเราจะต้องศึกษากันให้ได้

